

REIXES ENLLÀ

SEPAP

BUTLLETÍ DEL SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PENITENCIÀRIA DE BARCELONA

NÚM. 14

Passeig Fabra i Puig 260 2n 2a
Telèfon i fax: 933.499.815 (dl i dv de 16 a 19 h; dx de 11 a 13 h)
08016 Barcelona

MARÇ-ABRIL 1999

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

E-mail: sepap@mail.cinet.es

<http://www.ictnet.es/+gfananas/SEPAP/sepap.htm>

EDITORIAL

“MASSACRE ALS BALCANS I AL COLORADO”

Vivim un món convulsionat per conflictes armats en moltes zones del planeta (alguns experts parlen de 152 conflictes declarats, dels quals gairebé no se'n diu res).

El drama kosovar és patètic. Neteja ètnica, genocidi, dones albaneses i musulmanes violades, mares que ploren pels seus nadons torturats, milers d'albanesos que fugen en tractors, a peu, milers de refugiats estan creuant la frontera cap a Macedònia, Albània i Montenegro, en algunes zones a una velocitat de 4000 persones cada hora.

Segons els càlculs del comissionat de l'ONU pels refugiats, del 1.800.000 d'albanokosovars que residien en el territori, 735.000 estan a l'estranger. Aquesta suma d'expulsats i fugitius obliga a admetre que la neteja ètnica de fet s'ha materialitzat.

Cal manifestar un no rotund contra l'holocaust del poble albanokosovar. Prou “auschwitz” si us plau. Després d'Auschwitz es va dir allò de “mai més”. No ha estat cert.

Al llindar del segle XXI recordem les paraules de Pius XII a l'esclatar la Segona guerra mundial: “Res està perdut quan hi ha pau; tot pot estar-ho amb la guerra”. Reflexionem les declaracions que ha fet Monsenyor Tauran, responsable d'Afers Estrangers de la Santa Seu: “Mai no és massa tard per la pau”; “aquesta guerra és una derrota per la humanitat”.

La brutal matança a l'institut de Denver (Colorado, EUA), ha tornat a superar la ficció. Una matança que és una prova eloqüent de fins a quin punt els comportaments humans poden arribar a ser irracionals, brutals.

Els dos autors de la massacre volien fer una neteja ètnica i van seleccionar les seves víctimes, la majoria negres, hispans i esportistes.

Anthony Storr ha escrit: “Cap altre animal no es complau, com l'home, a exercir la crueltat contra un membre del mateix gènere”.

L'home és l'únic ésser de la creació que s'ha armat artificialment. Vull dir que el tigre té les seves urpes, i el caiman les seves dents, i tots els animals les seves armes naturals de defensa. L'home ha perfeccionat la seva agressivitat instintiva amb la invenció i fabricació d'“eines” dedicades a atacar exclusivament d'altres individus de la mateixa espècie. Estem tan acostumats a veure com els homes exhibeixen amb tota naturalitat i amb orgull les seves armes, i com les utilitzen amb tan pocs escrúpols, que no ens adonem que es tracta d'un fet excepcional i aberrant en el conjunt dels éssers vius.

En l'Evangeli trobem unes armes que ens desarmen: l'amor, el perdó i la tendresa incondicional.

Andreu Oliveras i Torrents

EXPERIÈNCIES

TESTIMONIO DESDE LA CÁRCEL
DE UN ENFERMO TERMINAL DE SIDA

Estaba en el patio dando vueltas, sin rumbo fijo, cuando nos vio llegar, se puso a dar vueltas por nuestro alrededor cómo si buscase que alguien le escuchase. Rápidamente intuimos que necesitaba hablar, que necesitaba ser escuchado. Le ofrecimos nuestro calor humano, nuestra ternura, nuestro amor; en él pudimos ver la presencia de Cristo-Sufriente encarnado en un hermano preso. Después de una larga charla pidió recibir el Sacramento de la Reconciliación.

Nos contó que desde los dieciocho años estaba enganchado en la droga, a raíz de un problema familiar: cuando se encontraba realizando el servicio militar, su padre abandonó a su madre... Nos contó que era una persona corpulenta, que a pesar de estar enganchado, una vez terminada la mili encontró trabajo en Girona de bombero profesional. Que se sentía a gusto realizando labores a favor de la comunidad. En estos momentos y con 34 kilos de peso, se encuentra muy mal; casi no tiene fuerzas para subir las escaleras que le llevan hasta su chabolo (habitación). Nos dice que es Dios mismo que le empuja, que le da fuerzas para poder subir los peldaños, para poder vestirse, en definitiva, para poderse levantar cada día. Al no poder escribir por su propia mano, nos ofrecimos para que nos dijera lo que en aquellos momentos sentía en su interior.

Lo primero que nos dijo:

Veo que ahora me llega el descanso, se termina la pesadilla; el final físico se ha quedado a medio camino. Ya no me quedan fuerzas. El espíritu lo tengo bien fuerte; cada día estoy con Él y estoy en el inicio. He vivido en la calle pidiendo limosna. Algunas personas me han dado, otras no; incluso algunos me han insultado; otras me han dado amor, otras me han dado dinero. Recuerdo con cariño, que un niño me dio un duro y una sonrisa, escapándose de su madre que no quería que se me acercara.

¿Cómo vives la enfermedad?

Mi misión de alguna manera, mi trabajo: he hecho mucho, ha sido una vida intensa en todos los niveles. He estado arriba y abajo, he comido caviar y he estado en los mejores hoteles de Barcelona... La enfermedad la encuentro como el final de todo esto; me voy en paz. Me gustaría irme sin dolor, lo físico hace daño; tengo artrosis y la médula osea... Estoy enfermo y no me pueden dar analgésicos todo el día.

¿Cómo ves la muerte?

La veo como el comienzo de la vida; de la auténtica vida y, poder poner en práctica todo lo que se nos ha enseñado de bueno en esta vida y lo malo dejarlo de lado.

¿Quién es para ti Dios?

Dios esta en mí, yo puedo hacer y deshacer. Yo soy un instrumento de Dios.

¿Quién es Jesús de Nazaret para ti?

Lo veo un hermano, que ha sufrido como yo. Todos portamos dentro el Buen Jesús. También portamos a Satanás, que nos da el instinto animal y que nos hace actuar instintivamente mal; la bestia escondida en un pequeño rincón que tenemos en nuestro corazón; hay gente que lo saca, que lo purifica... es como una habitación que la ventilas y la purificas, para que salga.

¿Quién es para ti la Virgen María?

Para mí es mi Madre; es como mi madre; siempre está conmigo. Dios, Jesús y la Virgen van ligados: son el Padre y la Madre.

En la actualidad hace tiempo que no sabe nada de su madre. Pero si le aplican el antiguo artículo 60 (actual 104.4), le gustaría ir a morir a casa de su madre; acompañado de su madre. Estamos en contacto con Pastoral Penitenciaria de la Diócesis de Ibiza, a fin de que nos ayuden a localizar a su madre.

¿Qué le dirías a tu madre?

Que la quiero y me gustaría verla; la necesito. Aunque no me dé ni cinco duros necesito verla; la quiero.

¿Qué mensaje podrías transmitir de tu enfermedad, soledad, cárcel,... a todos (refiriéndose a los compañeros que están en su misma situación)?

Que no tengan miedo y abran sus corazones a la verdad antes de morir. Que no les de vergüenza llorar, chillar y decir que me he portado mal con esta persona; saber pedir perdón y perdonar

¿Qué nos dirías a los discípulos de Jesús de Nazaret; a la gente de Iglesia?

Tengo ganas de descansar; estar en paz. Les pediría humildad. Que no sean hipócritas que la hipocresía es la espina más grande que tiene el ser humano. La gente se piensa que dando un donativo tiene el alma salvada. Caridad es amor, lo que tú estas haciendo ahora. La caridad no es dinero ni un trozo de pan, es algo más: es amor (un abrazo, una sonrisa...).

Luis V. C. 36 años y 34 kilos de peso. Departamento de enfermería.

INFORMACIONS

CURSOS PER NOUS VOLUNTARIS

Els propers dissabtes 8, 15 i 22 de maig de 10:00 h a 12:00 h es duran a terme als locals del SEPAP les tres trobades de formació dels nous voluntaris. Gràcies pel vostre compromís i benvinguts!

PER TOTS ELS VOLUNTARIS!!

Et recordem que quan et canviïs de domicili, quan et regalin l'ordinador amb connexió a Internet, quan tinguis un telèfon mòbil o quan vagis a viure a la Lluna ens ho facis saber per poder-te fer arribar el "Reixes Enllà" i tot el que calgui, doncs estem actualitzant seriosament el fitxer!

Connecta amb Secretaria dins els horaris establerts per comunicar qualsevol canvi o modificació. Gràcies!

EL BISBE JOAN CARRERA VISITA QUATRE CAMINS

El bisbe auxiliar Joan Carrera, que té encomanada la zona del Maresme, dintre de la visita pastoral a Mataró que féu el passat gener, saludà pel matí als familiars dels interns a la parròquia de Mataró i per la tarda visità la presó de Quatre Camins (Granollers - La Roca) on es trobà amb els interns, particularment els de la zona del Maresme.

SOBRE ELS IMMIGRANTS

El passat dijous 25 de març, Mn. Andreu Oliveras, ~~director del SEPAP~~, va representar el SEPAP en la reunió que es va fer als locals de "Cristianisme i Justícia" organitzada pel Servei jesuïta a refugiats per parlar sobre la situació dels immigrants i les condicions infrahumanes dels centres d'acollida, especialment el de la Verneda. Acordaren tot un seguit d'accions per denunciar la lamentable situació i sensibilitzar l'opinió pública del buit humà i legal que aquestes persones pateixen (a la presó un immigrant és "legal", fora d'ella no!), entre les que destaquen una entrevista amb la delegada del govern a Catalunya, Sra. García Valdecasas, una altra amb el Síndic de Greuges, Sr. XX, publicar un manifest per recollir signatures... A part de les entitats esmentades també van assistir SOS-Racisme, LABRA-ACSAR, Càritas, NVUMBU-Col·lectiu d'advocats.

TROBADA DE VOLUNTARIS PER CELEBRAR PASQUA

- El passat mes de març un bon grup de voluntaris de la presó de Wad-Ras es va reunir a la parròquia de Sant Abraham convocats pel P. Jesús Roy, mercedari i capellà de la presó de Wad-Ras. Va ser un bon moment de trobada entre els voluntaris i també de celebració en la recta final de la Quaresma.

- També el passat dimarts 13 d'abril els voluntaris de la Model van celebrar una Eucaristia a la capella de la Model presidida per Mn. Andreu Oliveras. Va ser una Eucaristia molt participada i viscuda per prop de la trentena de voluntaris que assistiren. Fou un bon moment de trobada i d'agafar forces per aquest tram de final de curs alhora que ens vam felicitar ben sincerament la Pasqua!

RECOMANEM

- Un llibre: *El éxito de la cultura light*, de Ramón Massó Tarruella (Editorial Ronsel, núm. 5).

- Una pel·lícula: *El día más bello*

- Una pàgina web:
<http://www.redestb.es/SICOM/>,
Solidaritat I COMUNICACIÓ.

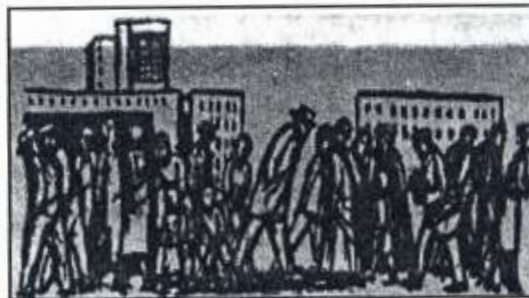
PER UNES NOVES RELACIONS ESGLÉSIA-MITJANS DE COMUNICACIÓ

PENSEM-HI

Del 7 a l'11 d'abril, s'ha celebrat a Montserrat el Congrés dels Bisbes Europeus Responsables dels Mitjans de Comunicació. Més de cent bisbes i experts, convocats pel Comitè Episcopal Europeu per als Mitjans de Comunicació, han reflexionat sobre el tema "Proclamar l'evangeli en la societat de la informació".

A més de les aportacions dels experts i ponents, certament interessants, aquest congrés europeu té un

relleu especial per dos motius, relatius al contingut i a la forma o el to emprat. En aquest sentit, des del primer moment s'ha accentuat la necessitat de plantejar unes noves relacions amb els mitjans de comunicació, acceptant com a

punt de partida que l'Església havia d'obrir-se més i fer possible l'articulació d'un nou estil. Així, el president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa, l'arquebisbe de Praga, cardenal Vlk, va reconèixer públicament, en la roda de premsa de presentació d'aquesta iniciativa, que l'Església havia d'augmentar la seva transparència envers la premsa i obrir les seves portes a la societat. I aquest mateix tarannà autocrític es palesa perfectament en les conclusions, on s'afirma que cal afavorir "una millor relació de l'Església amb els mitjans d'informació, venent recels mutus i propiciant els contactes recíprocs".

Pel que fa a les recomanacions, que seran presentades als participants en la propera assemblea per a Europa del Sínode dels Bisbes, se'n formulen set, de les quals destaquen tres, molt clares, explícites i directes. La primera, ser receptius a la necessitat de proclamar l'evangeli a uns ciutadans immersos en els nous llenguatges sorgits de l'impacte de les noves tecnologies i l'obertura de plataformes de comunicació, és a dir, ser conscients de la importància d'Internet i de les comunicacions

virtuals i ser-hi presents. La segona, mantenir una millor relació de l'Església amb els gestors, els caps d'informatius i, en general, amb els mitjans de comunicació. I la tercera, en el marc de la preparació dels agents pastorals de l'Església,

urgir que en els plans d'estudi dels seminaris es doni més importància a les disciplines comunicacionals i a les noves tecnologies.

El congrés de bisbes europeus de Montserrat, doncs, s'inscriu en el desig sincer d'una part significativa de l'Església de canviar la mentalitat amb relació als mitjans de comunicació. Una nova mentalitat que comporti la superació de les pors i que impliqui, al capdavant, que l'Església impulsi les seves relacions amb els *mass media* des d'una nova actitud.

Marcel·lí Joan i Alsinella

Delegat general de Mitjans de Comunicació